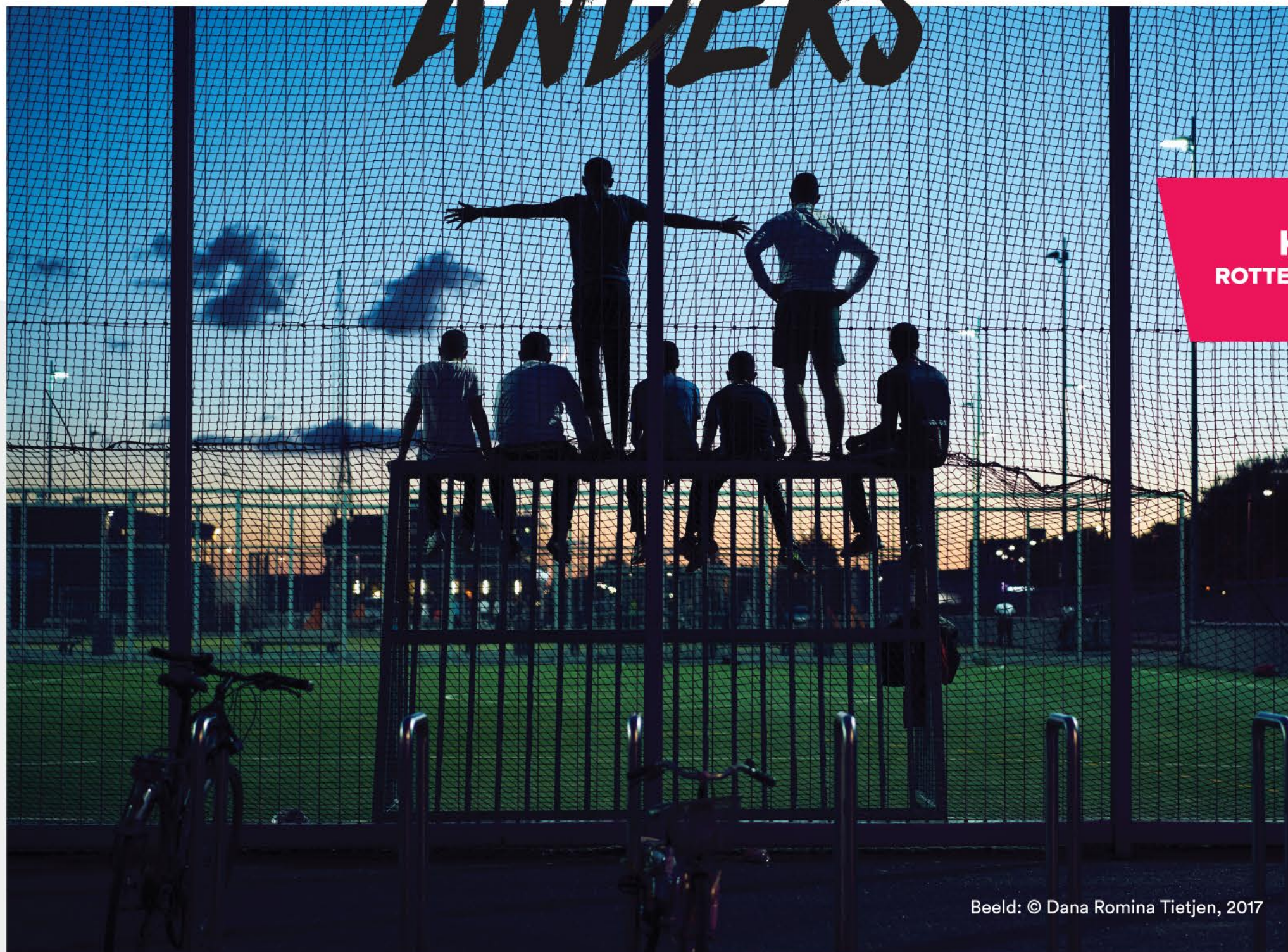

ANDERS

**KORT
ROTTERDAMS**

Beeld: © Dana Romina Tietjen, 2017

Julie Lubbers

Montessori Lyceum Rotterdam

“Josua, pass die bal eens,” roept Younes terwijl ik langs de zijlijn loop. Ik schiet de bal richting het doel waar Younes staat. Hij neemt hem aan, draait zich om en scoort. “Goal!!!” roepen Abir en Mo, die in ons team zitten. Dan zegt David: “Tijd voor een pauze, boys?” David is mijn beste vriend. Younes vind ik soms een beetje arrogant maar hij hoort toch bij mijn vriendengroep. Ik loop richting het doel en trek mijn trui uit. Het zweet loopt van mijn voorhoofd. David vraagt hoe laat het is. “10 uur,” roep ik terug. De zonsondergang is heel kleurrijk vanavond. Terwijl Mo en Younes al op het doel zitten, klimmen David, Abir en ik er ook op. De zachte muziek op de achtergrond wordt luider. Hoe moet ik ooit dit deel van mijn leven delen met deze jongens? Younes en Mo discussiëren over het doelpunt. “Jongens,” zeg ik.

Juist op het moment gaat er een ringtone. De muziek stopt en het gesprek gaat over op de box. Het is de moeder van Mo. Het gesprek is in het Spaans dus ik heb geen idee wat er wordt gezegd. Dan zegt hij: “Sorry boys, moet naar huis.” Hij springt van het doel en pakt zijn fiets. Vervolgens vraagt Abir aan Younes wat hij voor zijn verjaardag heeft gekregen. Younes is achttien geworden. Hij is de oudste van ons. Zijn antwoord hoor ik niet. Is dit het goede moment? Ik ben er niet zeker van. David en Abir lachen om iets dat Younes zegt. Hij vraagt aan David: “Dave, hoe gaat het eigenlijk met jouw chick?” Ik voel mijn hart bonzen. “Goed, niks te klagen

man,” antwoordt David. Daarna kijkt Younes mij aan. “En met die van jou?” Ik begin te stotteren. Is het wel verstandig dat ik dit met hen deel? Ja, ze zijn mijn beste vrienden ik moet wel. Ik verzamel alle moed en zeg: “Nu we het erover hebben boys, ik moet iets kwijt. Iets vrij bepalends.” Abir en Younes kijken elkaar aan. Davids focus blijft bij mij. “Ik weet niet zo goed hoe ik het moet zeggen dus ik gooi het er maar uit, ik val op jongens,” zeg ik met de grootste moeite. Het is stil, het lijkt uren te duren. “Gozer,” zegt Younes, “Maak je een fucking grapje?” David antwoordt direct: “Denk niet dat hij daar grapjes over zou maken.” David is de enige die positief reageert. Younes springt van het doel, Abir volgt hem zoals gewoonlijk. “Thanks voor de support, man,” roep ik. Terwijl ze weglopen hoor ik het woord homo vallen. Ik kon het zien aankomen. David is verbaasd, dat zie ik aan zijn lichaamshouding.

Er komt iemand aan, het is Mo, hij is zijn trui vergeten. Younes en Abir komen hem tegen. Younes schreeuwt: “Josua is gay!” Mo kijkt in mijn richting dan terug naar Younes. Hij slaat Younes op zijn gezicht met zijn vuist. “Aauu, wat doe je?!” Vervolgens rent hij mijn kant op. Ik ben opgelucht. David en Mo accepteren het. Ik spring van het doel af. Mo pakt zijn trui, kijkt me aan en legt zijn hand om mijn schouder. Hij knikt vriendelijk. Zonder iets te zeggen loopt hij, gevolgd door David, het veld af.